

Dokonalá pravděpodobnost stezek osudu

Jakub Strouhal (3. místo ve II. kategorii)

„Já pravdu znám. A té se lidé bojí. Možná by mě proto i upálili. Vím, kdy se začne blížit jejich čas. Pak každý dostane tu jedinečnou možnost, aby udělal to, čeho se celý život obával. A člověk konečně zjistí, že doposud nevěděl, jak dobře se mu vedlo, když mu nic nebylo. Bojíš se?“ zeptala se Lena, která celou dobu mluvila velice klidným hlasem.

„Ne,“ zašeptal Sept, protože ještě netušil, jak strašné chvílky ho ještě čekají.

„Ale měl bys, moc času už ti nezbývá,“ ohradila se Lena

„To není možné. Proč bych ti měl, ty šarlatánko, věřit?“ Sept, teď už vystrašený, zvýšil hlas.

„Neříkám ti, že mi musíš věřit. Čeká tě zkouška. Stejně jako já, před několika lety, budeš vržen do temných zákoutí svojí minulosti. Možná právě tvoje víra ti pomůže přežít a ty se pak staneš členem našeho společenství, Vyšší sedmy. V opačném případě tě čeká jen nevyhnutelný konec.“ Lena se odmlčela a několikrát kývla hlavou, když se podívala z okna na protější stranu ulice.

Sept se tvářil ohromeně, s užaslým výrazem ve tváři hleděl přímo před sebe. Jen stěží zadržoval slzy. Právě mu bez varování řekla věc, kterou neslycháváme každý den. Chvilí zůstal nehybně sedět. Jeho prázdny a nepřítomný pohled ji velice děsil.

Zvedl se z čalouněného křesla. O ni nezavadil ani pohledem a bez rozloučení zamířil ke dveřím. Otevřel je, pomalu sešel tři schody a na opačné straně ulice uviděl dvojici postav v pletených svetrech, která tam nehybně stála a čekala, co udělá. Jako by viděli už desítky podobně vyděšených lidí vycházet z toho prokletého domu.

Napadlo ho, že mu chtějí něco říct, že možná ví o Vyšší sedmě něco víc. Zrychlil krok a blížil se k nim. Viděl, jak rychle mizí ve dveřích za zvuku cinkání klíčů. Zacloumal klikou, ale už bylo pozdě. Rozhlédl se kolem a srdce mu poskočilo až do krku, když je spatřil, jak na něj zírají skrze tlusté brýle a průhledné záclony oknem hned vedle těch dveří. Pěstí zabouchal na skleněnou výplň, ale oni dva stáli s otevřenými ústy, v kterých chybělo plno zubů, nehybně dál.

Zoufalým pohledem je prosil o slitování. Bez jakékoliv zpětné reakce. Popadl hliněný květináč z parapetu a mrštil jím po těch bezcitných kreaturách.

Kráčel ulicí, která vedla do kopce, pohledem se ztrácel v obzoru a s přibývajícími kroky na něm kreslil každým dalším pohledem nově se vynořující betonové domy, zahrady opadavých stromů, dětské hřiště bez dětí. Už se stmívalo.

Poprvé si přečetl text na malinkatém papírku, který teď náhodou nahmatl v levé kapse a který tam měl schovaný od chvíle, co mu ho Lena dala. Nebyl to kousek utrženého zápisníku ani výstřižek z novin.

Tenhle klíč ke konci, tahle jízdenka do neznáma, kdo ji viděl, ten nám už toho dnes moc nepoví. Mrtví k nám nemluví a členové Vyšší sedmy teprve ne. Neměl na výběr.

Nevěděl, co má očekávat. Uhodí do něj blesk? Zastaví se mu srdce a přivolaný doktor na něm nezpozoruje nic výjimečného? Bude jen dalším z řady? Přesně o půlnoci začaly na nádraží odbíjet zvony. Městští ptáci se jako na povel vzbudili a pomalu přistávali všude na nástupišti, nevynechali ani nádražní koleje. Klapání písmenek na mohutné oznamovací tabuli zaniklo ve skřípění brzdícího vlaku, který se zastavil. Sept váhal, jestli má nastoupit. Kdyby to neudělal, možná tam na kolejích stojí ten vlak dodnes. Nastoupil do posledního vagónu a z okna viděl, jak mizí z nádraží. Podle tmy kolem museli vjet do tunelu, který ne a ne skončit. Tunelem do podsvětí totiž není radno pospíchat.

Stropní světla se rozsvítila. Nebyla tam žádná kožená sedadla, žádní náhodní spolucestující ani nedbale pohozená zavazadla. Na co ztráct tak drahocenný čas? Sept se vydal do druhého vagónu. Vtom za sebou uslyšel známý hlas.

Ve špinavém koutě stál malý chlapec v noční košili. V ruce svíral plyšovou hračku a slabým hláskem pronesl: „Pojď si hrát, naši se vrátí až za dlouho.“

A Sept to konečně pochopil, člověk si před smrtí nepřehraje život jako na filmových políčkách, ale všechny zásadní okamžiky si prožije znovu. Součást božího soudu? Jisté ovšem je, že okamžik zúčtování se přiblížil.

Už mu zase bylo třináct a on měl hlídat svého mladšího brášku. Poprvé. Dlouho trvalo, než se stal natolik zodpovědným, aby mu rodiče začali věřit. O všechno se postaral, uvařil večeři, dohlédl na malého, aby si po ní umyl ruce a vyčistil zuby. Dal ho spát a šel sledovat svůj oblíbený pořad v televizi. Po dnešku už toho měl opravdu dost. Kdo nemá mladší sourozence, nemůže pochopit, jak otravní někdy dokážou být. Netrvalo to ani pět minut a on slyšel tiché našlapování po schodech.

„Pojď si hrát, naši se vrátí až za dlouho,“ rošťáckým tónem v hlasu vybízel k lumpárně.

Sept se na něj otočil, právě když vypadly pojistky. Z bratříčkova obličejů zmizel úsměv, z jeho náručí vypadla plyšová hračka. Začal pofňukávat. Sept neztratil chladnou

hlavu. V příručním stolku vyšmátral dvě svíčky, z kapsy vytáhl zapalovač a řekl: „Budiž světlo!“

Cho se hlasitě rozesmál, ohnul se pro plyšáka a poprosil bráchu, aby si s ním šel lehnout a aby mu v pokojíčku přečetl pohádku. Oba drželi právě jednu svíci a vytvářeli kolem sebe tajuplné stíny, když kráčeli kolem dřevěného zábradlí po schodech nahoru. Do celého domu se začala šířit nasládlá vůně vonných svíček, jako když se na pouti vyrábí cukrová vata.

Lehli si vedle sebe, přikryli si nohy a opřeli se o zeď. Sept začal číst. Cho ho z paměti doplňoval, ale brzy usnul. Sept už dál nepokračoval a přikryl spícího a do klubíčka schouleného malého.

Aby se nebál, postavil Sept hořící svíčku na noční stolek. Odešel a s úlevou v obličejí za sebou zamkl a klíč si zastrčil do kapsy od kalhot. Tak bude mít pro tento večer aspoň na chvíli klid. Šel do svého pokoje, převlékl se do pyžama a vrátil se k televizi. Když se mu podařilo nahodit pojistky, zhasnul svoji svíčku. Jeho oblíbený pořad už zase běžel. Posadil se na gauč, ale zakrátko ho přemohl spánek.

Děšť bubnoval do oken a víchr cloumal žaluziemi. Septa probudil štiplavý zápach kouře. Uslyšel zděšené výkřiky z vrchního patra. Honem se rozběhl po schodech. Vítr asi prorazil okno, a když vplul dovnitř, shodil svíčku ze stolku na koberec.

Cho se chtěl dostat ven z pokoje. Bušil do dveří, sahal na rozpálenou kliku, ale bezvýsledně. Volal o pomoc. Prosil Septa, aby mu otevřel, křičel, že už ho nikdy víc nebude zlobit a bouchal na ně víc a víc. Sept doběhl ke dveřím. Všude už bylo plno kouře. Utíkal do svého pokoje, popadl kalhoty, vytáhl z nich klíč a běžel na chodbu. Kouř ho začal dusit, jako by mu uvázali oprátku kolem krku, nemohl dýchat, začal kašlat, všechno kolem se zamlžilo. Už neslyšel volání ani klepání na dveře. Upadl do bezvědomí. V prvním patře byl jediným žijícím. Oheň dál vypaloval černé díry v koberci, vítr v pokoji si pohrával s okenicemi a každým úderem odpočítával vteřiny nového dne.

Septa začala pálit rozžhavená podlaha vagónu, který byl v plamenech. Na chvíli se mu zastesklo po domově. Tahle cesta do neznáma se začala ubírat špatným směrem. Malý chlapec stál pořád v koutě a se strachem sledoval plameny olizující stěny. Tak dlouho Septovi trvalo, než to dostal z hlavy, ty roky sebeobviňování, osamění a léčebných pobytů na psychiatrii. Nemohl se k tomu víckrát vracet. Sebral všechny síly a co nejrychleji se rozběhl do dalšího vagónu. Zabouchl dveře, sedl si na zem a nohama se zapřel o protější stěnu.

Jedoucí vlak se třásl a on znova slyšel to zoufalé bušení. Tekly mu slzy, celý se klepal, ale nepřestával proti dveřím tlačit. Dým, který zpod dveří vnikal do toho malého prostoru

mezi vagóny, ho začal zase dusit a on ještě víc přitlačil. Bouchání přestalo, slyšel, jak se něco sesunulo k zemi. Jeho protivník padl.

Opatrně se zvedl a skrz začouzené okénko sledoval oheň. Hochova popálená ruka ještě naposled ve smrtelné křeči uhodila do skleněné části dveří a přejela jí shora dolů.

Nic podobného už nechtěl zažít, ať už ho dál čekalo cokoliv. Běžel, běžel dál a dál. Dostal se až do posledního, sedmého vagónu. Stál tam dobrých pět minut a přemýšlel, co se bude dít. Před ním už byla jen lokomotiva. Čekal nějaký odpor, ale dveře se otevřely skoro samy.

Vypadalo to, že se v kabině nikdo nenachází. Na dřevěném stole ležel jízdní řád. V hlavičce stálo jeho jméno a podle všeho bylo naplánováno celkem sedm zastávek. Na ručním papíru byly černým inkoustem napsány všechny jejich názvy a vedle nich byly prázdné čtverce, které se zaškrtovaly po přejezdu každé ze zastávek. Sept to uhádl správně. Jeden vagón znamenal jeden návrat do minulosti, jednu rekapitulaci jeho života, jednu děsivou zkoušku. A on nesplnil ještě žádnou. Na co mu byl jeho zbabělý útěk? Stejně se bude muset vrátit a zvráceně si vychutnat kalich hořkosti každé z nich. Co dál? Vlak se míhal v krajině a nic nenasvědčovalo tomu, že by měl v dohledné době zastavit.

Nebyl ale sám, kdo měl dnes zažít hrůzy těchto míst. Na stole ležel ještě jeden perem popsaný seznam. Ještě na něm nebyla žádná fajfka jako u Septa.

Už věřil tomu, co při jejich posledním setkání vyprávěla Lena. Uvědomil si, že ač k němu nebyla zrovna nejpřívětivější, nikdy mu nelhala a mluvila v hádankách, které mu měly pomoci. Z mnoha vět si začal dokola opakovat jednu.

„Existence nářků, koloběh života, to vše nám nedá odpočinout. Nezapomeň, je to napsáno. Přemýšlej rychle, ale rozhodni se správně.“

Věděla snad už tenkrát, co Septa čeká a jak se zachová? Zkusí být aspoň jednou v životě hrdina a pomůže druhému? Popadl ten kus papíru a namočil jej do kalamáře s inkoustem na stole. Jméno Iksvi se ztrácelo v černotě, jak papír nasával tekutinu.

Pak se ale znovu objevilo. Musel to zkusit jinak. Jestli chceme pomoci věcem v budoucnosti, musíme se nejdřív vypořádat s minulostí a mít v ní pevné základy. Rozběhl se zpátky do prvního vagónu. Ještě pořád z něj vycházel kouř, ještě pořád tam hořelo. Pomalu otvíral dveře a cítil, jak odsouvá nehybné tělíčko. Poklekl, objal ohořelou mrtvolku a stiskl ji jak nejpevněji mohl.

„Odpusť mi to!“ zařval z plných plic. Brečel. Ne proto, že by ho štípaly oči z kouře, ale proto, že se do sebe poprvé ponořil a pocítil opravdovou lítost.

„Už tě nikdy neopustím!“

V kabině lokomotivy se na jeho seznamu objevilo první zaškrtnutí. Vyčerpán se už ani nepohnul. Plameny sílily a jejich těla shořela na popel. Stejně jako Iksviho jízdenka na věčnost.

Měsíc jasně zářil. Jako maják pro všechny uvězněné v labyrintech neznámého tu vyhlížel každou noc a neváhal podat pomocnou ruku všem, kdo o ni požádali. Poslední kapky deště dopadly teprve před chvílí. Iksvi přeskočil tři betonové schody, které pravidelně stoupaly ke každému domu v ulici a začal utíkat. Ani si nevšiml, že ho sleduje zvláštní pár. V kalužích se odrážely svítící reklamy obchodů s výprodeji ve výlohách, jejich neonové nápisy lákaly ke koupi jídla, cigaret a časopisů.

Na hladinách těchto městských studánek se zrcadlily hvězdy a světla pozvolna hasnoucích pouličních lamp. Harmonii mezi těmito nebi narušovaly chaoticky se pohybující postavy, jejichž odraz neustále mizel a zase se ve vodě objevoval, jak přebíhaly od jedné ke druhé.

Všiml si jich. Dýchali mu na paty a jemu docházely síly. Chtěl přidat, jenže jeho tělo ho přestalo poslouchat. Iksvi nechtěl umřít. Chtěl se tomu všemu vzepřít. Nikdo mu přece nebude říkat, kdy by měl opustit náš svět. Celý svůj život si myslel, že ho drží pevně ve svých rukou. Na tom nehodlal nic měnit.

Doběhl na nádraží z posledních sil. Zápach železa, tabule příjezdů a odjezdů, která už několik minut mrtvě spala, to všechno moc dobře znal. Holubi, kteří se překvapivě probrali ze spánku jako s prvními slunečními paprsky, potichu přelétávali sem a tam.

Iksvi stál na nástupišti 4C. Normální kluk, co toho v životě zažil víc, než by se na první pohled mohlo zdát, si dnes večer možná daruje repete.

Ještě v křečích z vysílení se musel několikrát zhluboka nadechnout. Prudký příval čerstvé krve do mozku ho zaskočil. Zapotácel se, a tak se sklonil. Ruce položil opatrně na kolena, opřel se o ně a začal nabírat ztracenou rovnováhu. Jediný pohled dolů mu prozradil, že stojí hned u kolejí. Narovnal se a opatrně se otočil. Hrůzou otevřel ústa. Podivný pár osob stál několik metrů od něj. Po obloze se přehnal mraky a překryly měsíc.

Objevivší se siluety těch osob hned zase zmizely. Nastala absolutní tma. Ozvěna prvního kroku jednoho z neznámých směrem ke kolejišti se nesl nádražím stejně jako úder právě odbíjejícího zvonu. Jeho oči si ještě nepřivykly tmě, zachvátila ho panika. Tabule

příjezdů ožila a klapání měnicích se destiček přehlušilo všechno ostatní, včetně dalších kroků, dalšího zvonění. Druhý řádek, třetí řádek, teď už se měnila celá tabule, ale kroky byly hlasitější, jak byly blíž a blíž. Iksvi, který se celou dobu neodvážil ani pohnout, ucítil na svých zádech lehké postrčení cizími dlaněmi dopředu. Na celém těle mu naskočila husí kůže. A možná ze strachu sám pokročil dopředu.

Zavrával na okraji nástupiště a nešikovně spadl na koleje. Bolestně vykřikl. Pořád tápal ve tmě, když ho ozářilo světlo reflektorů přijíždějícího vlaku. Určitě přišel o zrak. Tolik žádoucí světlo ho oslepilo. Neslyšel žádné brždění. Věděl, že právě nastal jeho konec. Okamžik nárazu. Hejna ptáků se ze země zvedla jako černý déšť, jako by přšelo do nebe. Poněkud předčasně.

„Začne to zrozením. Smrt jako nový počátek. Tvoje druhá šance. V tu chvíli se ze tmy stane světlo a světlo bude tmou, tma bude tvým strachem a strach to všechno světlo sní. A nakonec i on ve tmě umře strachy. Slýcháváš ho už dnes. Ty ozvěny ticha z agónie hladu.“
Lena se usmála na Iksviho, aby ho povzbudila. „Brzy moje hádanky pochopíš, ale teď bys měl jít.“

Zvony přestaly odbíjet půlnoc, oblačný závoj odkryl měsíc, vlak, jenž už v té chvíli neměl nad Iksvim žádnou moc, zmizel. Ticho pohltilo výkřiky. Pozorný přihlížející by ještě zahlédl odcházející osoby v podchodu. Z jejich výrazů bylo jasné, že jim dnes něco zkřížilo plány. Nádraží s prázdnou ohlašovací tabulí zase oněmělo.

Bylo 11.7.2005, hodiny ukazovaly dvě minuty po půlnoci. Dvě svíčky ve tvaru osmnáctky na dortu budou hořet, dokud je Iksvi, nový člen Vyšší sedmy, nesfoukne. Už se schyluje k oslavě...